

U kunt veel meer dan u denkt

H.C. Moolenburgh sr.

U kunt veel meer dan u denkt

*Wat u zelf kunt doen om uw kind
gezond te houden*

Lemniscaat

Opgedragen aan mijn lieve patiëntje Lise,
die een rol speelt in dit boek

Copyright © 2013 H.C. Moolenburgh sr.

Vormgeving omslag en binnenwerk: Marc Suvaal

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Rotterdam, 2013

ISBN 978 90 477 0606 9

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk en bindwerk: Drukkerij Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig milieuverontreinigend transport is vermeden.

Inhoud

Voorwoord	11
Inleiding	15
De vervuiling van onze leefomgeving	17
Kinesiologie	20
Enige uitleg vooraf	22
HOOFDSTUK I – Huidaandoeningen	25
Dauwworm	25
Koemelkintolerantie	26
Intolerantie of allergie?	27
Lichtkracht	28
De magnetron	31
Soja-intolerantie	32
Genetische manipulatie	33
Fluoridevergiftiging	37
Chocolade-intolerantie	41
Alleen pinda-intolerantie & varkensvlees-bijwerkingen?	42
Bachbloesems	45
Huisstof-allergie	48
Homeopathie	49
Candida	51
Vaccinatiebeschadiging	52
Radionica	55
Het algemeen adaptatiesyndroom	58

HOOFDSTUK 2 – Moeilijkheden met de spijsvertering	63
Candida	63
Kraanwaterintolerantie	64
Bircher-Benner eetschema	65
Biologisch voedsel	67
Hypoglykemie	70
Iatrogene ziekten	76
Pancreasextract	78
Tarwe-intolerantie en glutenallergie	83
HOOFDSTUK 3 – Aandoeningen van het centrale zenuwstelsel	85
Ritalin	86
Nosodenreeks van Tinus Smits	88
Germanisim	90
HOOFDSTUK 4 – Van vlak vóór de conceptie tot en met de geboorte	109
Een optimale levenswijze voor het zwanger worden.	112
Lichttoevoer	114
Straling	115
De omgang met seksualiteit	117
De coïtus	119
De ziel	120
‘De ooievaar’	122
De zwangerschap	126
Indrukken	129
Bevalling	132
Kraampsychose en -depressie	136
Echo	140
Vruchtwaterpunctie	142
Keizersnede	143
HOOFDSTUK 5 – Aandoeningen van de luchtwegen, vooral astma en neus- keel- oorklachten	145
Fluoridevergiftiging	147
Calcium EAP	150

Zuurstof	152
Water	155
Oorontsteking	156
Radioactiviteit	157

HOOFDSTUK 6 – Vermoeidheid 161

De ziekte van Pfeiffer	162
Fluoridevergiftiging	163
Vergiftiging door hepatitis B-enting	164
Salicylatenintolerantie	165
Vergiftiging door kunstmatige zoetstoffen	168
Chronisch vermoeidheidssyndroom door de ziekte van Lyme	172
Vincentse test	183

HOOFDSTUK 7 – De babytijd 185

Borstvoeding en flesvoeding	187
De darmflora	189
Vroegtijdige seksuele ontwikkeling	190
De kleding	192
Het 'gaskoliekje'	193
Huilbaby's	194
Spugen	195
Koorts(bestrijding)	195
Neusverkoudheid	197
De grote fontanel	197
Vaccinaties	199
Kinkhoest	204
Bof	206
Rodehond	207
Mazelen	208
Voeding	232
De eerste tandjes	234
Geestelijke ontwikkeling	241
Toen en nu	245
Vier gifstromen	246
Fructose - HFCS	249
Blaasontsteking	251

HOOFDSTUK 8 – De peutertijd	261
Staan	261
Vallen en stoten	263
Sprak	263
De gevaren van de beeldschermcultuur	265
Taal	269
Kinderopvang	276
Speelgoed	279
Snoep	280
Toegeven	280
Eten	282
Fluoride	284
Licht	286
Ziekten in de peutertijd	289
Waterpokken	290
Roodvonk	292
HOOFDSTUK 9 – De kleutertijd	301
Niet willen eten	302
Niet willen slapen	304
Liegen en jokken	305
Reïncarnatie?	307
Het idee van de dood	312
Nachtmerries	313
Gebed	315
Bouwen aan de persoonlijkheid	318
De magische wereld	326
Spelletjes	239
Het verkeer	330
Voorbeeldfunctie	333
ADHD	338
Antibiotica	342
Chronische vermoeidheid	342
Frisdranken	343
GSM	344
Plastic	344
Slaap	344
Nieuwetijdskinderen	346

‘Ontmoeting met een ridder’	347
De vierdimensionale wereld	351
Vergiftigingsfasen	353
HOOFDSTUK 10 – Het zesde en zevende jaar	357
Lezen	358
Schrijven	361
Dyslexie	362
Evolutieleer	365
Houding	368
Muziek	368
Het verkeer	369
Roken	370
Het gebit	370
Rust	371
Zwemmen	372
Lyme	372
Snoepen bij vriendjes	372
Zelfverdediging	373
Beleefdheid	373
Samen eten	374
Huisdieren	374
HOOFDSTUK 11 – De structuur van de mens en hoe deze gestoord wordt	377
Het lichaam	379
Het veld	383
De persoonlijkheid	388
De geest	396
Het ware Ik of het eigenlijke Zelf (net wat het beste voelt)	405
De eenheid	410
De stem	415
De menselijke structuur	421
De vier gifstromen die het lichaam en vooral de creatieve hersenen aantasten	422
Een dag van een schoolkind	423
Een voetnoot over geweldsgames	426

HOOFDSTUK 12 – Conclusies	431
Het lichaam	436
De ziel	440
De geest	441
'Zusterliefde'	445
Woorden van dank	449
Woord- en naamregister	451
Bibliografie van niet in de tekst opgenomen boeken	459

Voorwoord

Toen dokter Moolenburgh mij vroeg het voorwoord voor dit boek te schrijven, dacht ik terug aan de manier waarop wij elkaar hebben leren kennen.

II

Als jong specialist ouderengeneeskunde zag ik het verloop en de behandeling van veelal chronische ziekten van zeer nabij. Veel diagnoses, veel pillen, veel therapieën en veel langdurige zorg om de kwaliteit van de laatste levensfase zo lang mogelijk goed te houden.

De vitaliteitsdaling vanaf de tweede levenshelft, met een orgaanfunctieverlies van één procent per jaar, daar moest toch iets aan te doen zijn. Ik ontdekte de *vitality gap*.

Omstreeks dat moment ontmoette ik in werkverband dokter Moolenburghs zoon, die mij over zijn vader vertelde, en mij wees op diens boek uit 1987, *Beschavingsziekten en gezondheid*. Het voelde alsof hij het aan mij schreef. Het ging vooral over het kijken naar het lichaam als biologisch terrein en hoe daaruit vitaliteit gemeten kan worden volgens de ontdekkingen van professor Vincent.

Geboeid door de (in de jaren vijftig in Leiden niet bekende) kijk op de terreingeneeskunde heb ik contact met dokter Moolenburgh gezocht. Bijna twintig jaar lang heb ik daarna deze manier om naar gezondheid te kijken in zijn praktijk – voor zover mijn werk dat toeliet – kunnen volgen.

Ik leerde hoe gezondheidsbevordering ziekte kan wegdrücken en hoe vitaliteit wordt vergroot door onder meer: goed water drinken, meer bewegen, beter eten, tekorten aanvullen en minder medicijnen gebruiken. Ook leerde ik hoe te ontgiften. Hij leerde mij de *vitality gap* te vullen.

Ik heb het pad van dokter Moolenburgh mee mogen bewandelen en dit boek is hiervan het eindpunt. Verpakt in liefde en strijdbaar geeft hij ons inzicht, overzicht en doorzicht in de bedreigingen voor het jonge kind in onze huidige, niet meer onbaatzuchtige maatschappij.

Hij verstaat werkelijk de kunst om in een prachtige verteltrant de meest ingewikkelde zaken simpel uit te leggen.

Wetenschappelijk gezien, *practice based evidence*, beschrijft hij een aantal ziektebeelden aan de hand van de behandeling van een zeventigtal patiëntjes, met hun wanhopige ouders, die dachten dat er geen kans meer op verbetering was.

12

Ik heb meerdere van deze kinderen in zijn praktijk meegemaakt. Het was een vreugde om als een Sherlock Holmes met hem en de ouders de oplossingen te vinden.

Daarom geeft dit boek niet alleen hoop en troost, maar ook richting aan de keuze voor een gezondere levensloop van niet alleen kind en ouders, maar ook van de bezorgde grootouders op het terrein van lichaam, geest en ziel.

Het boek is compleet. Het lezen is ook een proces en geeft inzicht tot verdere persoonlijke groei en zinvolle betekenis aan ons verblijf hier op aarde. Het zet vraagtekens bij de horizontale evolutionaire ontwikkeling (Darwinisme) van de mens en onderbouwt secuur de opvatting over Intelligent Design, waarbij verticale persoonlijke groei op intellectueel, ziels- en geestelijk niveau ons veel meer is gaan onderscheiden van het dier.

Dokter Moolenburgh leeft en werkt in drie generaties. Hij is authentiek, weet anders te denken en anders te kijken. Hij deelt graag de relevante kennis over meerdere beschavingen uit de geschiedenis.

Met zijn scherpe, praktische en filosofische inzichten als medisch trendwatcher verduidelijkt hij aan de lezer dat het ontstaan van de huidige nieuwe ziekten – zoals allergie, chronische vermoeidheid, obesitas en ADHD – die onze kinderen bedreigen, vooral vergiftigingen zijn. Hij deelt deze in volgens de vier elementen van Hippocrates, aarde water lucht en vuur, die ook in de biologische terreinanalyse van professor Vincent zijn terug te vinden. Aan de hand van het octaaf, als een van de pijlers van de vierduizend jaar oude fundamentele wetenschap, wijst hij er op hoe de menselijke structuur door vergiftigingen wordt verstoord.

Echte genezingen vereisen een geïntegreerde aanpak van onze huidige protocollaire ziekte bestrijding. Integratie van de complementaire en huidige westerse protocollaire geneeswijzen geeft dan ook een extra dimensie en kans voor een actieve verandering/transitie in de (zelf)zorg en de voedselindustrie.

De tijd is er rijp voor.

In de tussentijd echter, sluit Europa met de Verenigde Staten een vrijhandelsverdrag en dicteert sinds 14 december 2012 de Codex Alimentarius autoritair de zorgtransitie kapot.

De economie steunt ons leven niet meer, zij bepaalt het. De grote industriële bedrijven bepalen wat wij eten, kweken en aan medicijnen gebruiken en welke onderzoeken we doen.

De omgekeerde wereld. We staan er als Muppets naar te kijken.

De levensverwachtingswinst die we de afgelopen vier generaties hebben geboekt leidde tot de stelling van de Deense demograaf professor James Vaupel dat we er ieder dag zes uur bij krijgen. Volgens *National Geographic* (mei 2013) is het zelfs geen hype meer dat onze baby's honderdtwintig worden.

Het is nog maar de vraag of dat wel voor onze kinderen zal gelden.

Als zij met gemak hun pensioendatum op eenenzeventigjarige leeftijd willen bereiken, is het zinvol dat de ingrediënten uit dit boek worden opgepikt. Een groot deel is simpel toe te passen en leidt al snel tot een grotere vitaliteit voor jong en oud.

Ik wens u dat van harte toe.

Rob van der Hoeve

Specialist Ouderengeneeskunde
Arts voor Integrale Geneeskunde
Leiden, juli 2013

Inleiding

Lieve jonge ouders uit het begin van deze 21ste eeuw,

15

De kinderen die u gekregen hebt zijn, wat hun constitutie betreft, anders dan de kinderen uit het begin van de vorige eeuw, toen ik geboren werd (1925).

Is het niet altijd zo geweest, dat een nieuwe generatie sterk van de grootouders verschilde?

Zeker niet. Als we de medische literatuur bestuderen, zijn kinderen wat hun constitutie betreft duizenden jaren ongeveer hetzelfde gebleven en hing hun gezondheid voornamelijk af van twee factoren: hadden ze wel of niet genoeg te eten, en woonden ze in een hard of een zacht klimaat.

Sinds het beëindigen van de Tweede Wereldoorlog in 1945 is die toestand echter fundamenteel gewijzigd – al heeft de wijziging zich stapvoets voltrokken, langzaam genoeg om haar niet goed waar te nemen. Laten we daarom het volgende doen: terugkijken naar de *manier waarop* kinderen in mijn jeugd ziek waren en hoe dat tegenwoordig het geval is.

Ik heb me vanaf mijn zesde jaar arts gevoeld. Waar mijn vriendjes bakker wilden worden omdat ze dan elke dag krentenbrood konden eten, of ontdekkingsreiziger, omdat jongetjes dat nu eenmaal willen, en meisjes al heel vroeg over hun grote liefde droomden, die eens komen zou, wist ik van binnen: ik ben ‘dokter’, alleen moet ik nog mijn opleiding doen. Het gevolg is dat ik al zeer vroeg een medisch geheugen heb ontwikkeld, waardoor ik me nu nog levendig voor de geest kan halen wat er destijds medisch gesproken om me heen speelde.

Toen ik zes jaar was en in de eerste klas zat van de lagere school

(nu groep drie) bestond mijn klas uit gezonde kinderen, met één uitzondering: Koentje had af en toe aanvallen waardoor hij ineens niet meer wist wie of wat hij was. Hij had dat overgehouden aan de koe-pok-enting, de enige vaccinatie die toen gegeven werd. Later leerde ik dat deze aandoening *petit mal* (de kleine ziekte) werd genoemd, in vergelijking met haar kwaadaardiger zuster *grand mal* ofwel: epilepsie.

16

Af en toe was er een kind een weekje weg omdat het een van de kinderziekten doormaakte, zoals mazelen, waterpokken, bof of ro-dehond of de wat langer durende kinkhoest. Die ziekten hoorden erbij en gaven een levenslange immuniteit. Uit de mazelen kwamen de kinderen zelfs sterker en wijzer tevoorschijn, zoals elke moeder haar dochter kon vertellen.

Ik krijg wel eens de indruk dat jonge ouders van nu denken, dat de gewone kinderziekten vroeger een slachting onder kinderen aanrichtte en dat het een wonder mag heten dat hun grootouders dat allemaal overleefd hebben, maar niets is minder waar. Er was één gevaarlijke kinderziekte: roodvonk. Die gaf bij een aantal kinderen complicaties en blijvende beschadigingen van hart, nieren en oren. 'ROODVONK!' stond er dreigend op de deur van een getroffen huis, men liep daar met een boog omheen en de andere kinderen van het gezin mochten niet naar school. Slechts een fractie van de kinderen behield blijvend letsel, maar toch loog het er niet om.

Vergeet ik de polio niet? Die levensgevaarlijke ziekte die in de ogen van hedendaagse ouders hele generaties kreupel maakte?

Polio was een rotziekte en kon inderdaad tot de dood of tot blijvende verlammingen voeren, maar hoe verliep zo'n epidemie? Meestal trad er in juli of augustus ineens een epidemie van buikgriep of zomergriep op. De kinderen hadden dan een paar dagen diarree en dat was dat. Toch werd die epidemie veroorzaakt door het poliovirus en bij een zeer klein deel (0,1%) van de kinderen traden verlammingverschijnselen op, waarvan ook een deel wegtrok. Als de kinderverlamming wél optrad, was dat een verschrikkelijke ziekte die een levenslange invaliditeit en ook de dood door de verlamming van de ademspieren kon veroorzaken. Denk aan het beroemde voorbeeld van Franklin D. Roosevelt, president van de Verenigde Staten in de Tweede Wereldoorlog, die – op volwassen

leeftijd – kinderverlamming kreeg en de rest van zijn leven in een rolstoel doorbracht. Het enige dat ik wil zeggen, is dat het aantal kinderen dat daadwerkelijk verlammingen kreeg, zéér klein was vergeleken met diegenen die de aandoening als een buikgriepje meemaakten en daarna voor het leven immuun waren voor de ziekte.

‘Maar was er dan vroeger niet een enorme kindersterfte?’ zal iemand tegenwerpen, ‘Kijk eens naar oude familiestambomen.’

Dat is zeker waar, maar die werd veroorzaakt door gebrek aan hygiëne. De fantastische vermindering van kindersterfte is veroorzaakt door drie belangrijke factoren: de moderne waterleiding, de moderne riolering en de moderne persoonlijke hygiëne. Het verdwijnen van de wandluis deed bijvoorbeeld de pokkenepidemieën uitdoven — niet de inenting, zoals men tegenwoordig beweert.

17

Behalve de gewone kinderziekten waren kinderen een of twee keer per jaar gewoon verkouden, een soort voor- en najaarsschoonmaak waarbij al het snot flink wat rommel uit het lichaam opruimde en het kind in kwestie er weer tegen kon.

Tegen de tijd dat de kinderen uit die tijd opgegroeid waren, hadden ze stevige immuunsystemen opgebouwd en waren ze klaar het leven aan te kunnen.

Helaas is die toestand niet meer zo. Er is iets in de wereld gebeurd, dat bij mijn weten nog nooit in de menselijke geschiedenis is voorgekomen: door onze moderne techniek hebben we ons milieu zo veranderd dat het eigenlijk alleen nog maar een gezonde leefomgeving is voor robots.

De vervuiling van onze leefomgeving

Om goed te begrijpen wat ik ga uitleggen, stel ik u eerst de volgende vraag: ‘Wat is gezondheid?’

Lees dat woord eens goed. Gezondheid. Ziet u dat de zon daarin zit? Is dat toeval? Allesbehalve. Als het zonlicht – dat bestaat uit miniem kleine lichtpakketjes, *fotonen* genaamd – het groene blad treft, dan maakt het bladgroen (chlorofyl) daar met behulp van water en koolzuurgas een eenvoudige suiker uit. Met behulp van grondmineralen bouwt de plant dan verder en worden er koolhydraten, vetten, eiwitten, vitaminen en enzymen gevormd. Wat een levend wezen dus primair eet, is zonlicht. Alle delen van de verse (en niet

met kunstmest en pesticiden ziek gemaakte) plant stralen letterlijk licht uit, wat mooi te meten is met de zogenaamde Kirlianfotografie. Bij de Kirlianfotografie worden objecten gefotografeerd in een hoogfrequent spanningsveld, daardoor wordt de energie en het licht dat de objecten uitstralen – de fotonen – zichtbaar. Opvallend is bijvoorbeeld het verschil in uitstraling van licht tussen verse groenten en genetisch gemanipuleerd voedsel.

18

U weet misschien dat er in de antieke wetenschap van vier zogenaamde ‘elementen’ werd uit gegaan: *aarde* (alles wat vast was), *water* (alles wat vloeibaar was), *lucht* (alles wat vluchtig was) en *vuur* (alles wat stralend was). Maar deze elementen of toestanden van de stof brengen nog geen leven.

De grote denkfout van de huidige materialistische wetenschap is dat we kunstmatig leven zullen kunnen maken, uitgaande van de stof. Dat kan niet, want het leven zit daar niet in. Dat komt uit een vijfde ‘element’ voort, vroeger de *kwintessens* genoemd, dat in vele beschavingen met verschillende termen werd aangeduid: *prana* in India, *chi* in China, *vis medicatrix naturae* (de helende kracht van de natuur) sinds de klassieke oudheid in het Westen en *orgon* door de psychiater Wilhelm Reich (die vanwege het – met succes – in praktijk brengen van zijn orgon-theorieën in 1956 in de Amerikaanse gevangenis belandde, waar hij overleed, en wiens werken massaal werden verbrand).

Dat echte leven, verpakt in fotonen, geeft twee dingen:

- *Vitaliteit*. Een verboden woord in onze medische wetenschap maar iedere niet medisch opgeleide leek weet wat er mee bedoeld wordt: u tintelt van leven, uw ogen stralen, uw haar heeft een glans, uw huid ziet er fris uit, uw bewegingen zijn vol energie.
- *Informatie*. Die informatie geeft structuur aan de stof. Kijk naar een uitlopende aardappel in een kelder met één stoffig ruitje; bleke slierten kruipen naar het zwakke licht. Plant een aardappel in het volle licht en een mooie harmonisch gevormde plant ontwikkelt zich.

U kunt rustig stellen dat voldoende aanvoer van fotonen gelijk staat aan gezondheid, maar terwijl wij ons eten een lange plankwaarde

gaven, hebben we het ontdaan van de fotonen. We hebben het voedsel dat in onze supermarkten ligt, dood gemaakt. Expres, want dood voedsel is alleen nog maar stof en kan niet vergaan. We hebben massaal van voedingsstof 'vulstof' gemaakt; daarmee hebben we de vitaliteit van onze kinderen ondergraven, zoals geen generatie voor ons ooit gedaan heeft.

Daarbij komt dat wij minstens honderdduizend levensvijandige nieuwe chemische stoffen aan ons milieu hebben toegevoegd. De aarde is vergeven van de zware metalen, pesticiden en herbiciden, het water van het levensvijandige plastic (vol pseudovrouwelijk hormoon) en allerlei resten van chemische geneesmiddelen, die via de menselijke urine en de riolering weer in het grondwater terecht zijn gekomen (zodat iedere man tegenwoordig een beetje op de pil staat), de lucht is vol met uitlaatgassen. Kankerverwekkende stralende deeltjes (denk aan de nucleaire rampen in Tsjernobyl, Sellafield, Fukushima en aan onze eigen Bijlmerramp) kwamen en komen in onze lichamen terecht.

In zo'n omgeving moeten de kinderen van onze planeet zien op te groeien. Helpt de medische wetenschap hen daarbij? Helaas niet, want die denkt nog volgens het denkpatroon dat afkomstig is van Louis Pasteur uit het midden van de 19e eeuw, dat luidt: één ziekte, één veroorzaker, één geneesmiddel. Die redenering was misschien terecht in een tijd met veel bacteriële aandoeningen, maar dat gaat niet meer op voor onze tijd.

Wij leven niet meer in een tijd waar bacteriën de grote boosdoeners zijn (zoals bij de grote tuberculosecatastrofe van de 19e eeuw), maar in een tijd van grote vergiftiging op alle niveaus van het menselijke leven. De ziekten zijn daarmee veel ingewikkelder geworden. Uitzoeken wat er aan de hand is, vergt waar detectivewerk en kan niet worden opgelost met een wonderpil uit de farmaceutische groothandel.

Ik wil u meenemen op een tocht langs tegenwoordig veelvuldig optredende kinderaandoeningen en u tonen hoe u die aan kunt pakken.

Alleen een nieuwe manier van denken kan het tij van de ook onze kinderen aantastende beschavingsziekten keren. Ik ga niet de grote ziekten behandelen als kanker, leukemie, jeugdreuma, auto-im-

muunziekten, en andere, die helaas ook onze jeugd aantasten, maar ik ga u meenemen naar het alledaagse spreekuur van een huisarts.

De laatste vijftientig jaar van mijn medische loopbaan bestond zestig procent van mijn patiënten uit kinderen onder de twaalf, met chronische aandoeningen waar tot dan toe geen oplossing voor gevonden was. Toch bleek, tot mijn niet geringe verbazing, dat van deze soms jarenlang tobbede kinderen toch zo'n vijftientig procent nog geholpen konden worden; maar liefst drie verschillende doormetingen – één in de zomer, één in de winter en één samen met een collega – bevestigden dat.

20

Daarbij is het verre van mij te denken dat ik die kinderen heb genezen. Mijn hele medische leven heb ik me slechts instrument gevoeld, doorgeefluik en niet meer. Als er geen glimlach van de hemel op uw werk rust, is al uw zwoegen tevergeefs, maar als die glimlach er wel is, is het een vreugde om kwakkelende kinderen weer stralend en gezond te zien worden. Ik heb helaas op mijn eenentachtigste met mijn praktijk moeten stoppen en ik mis die kindersmoeltjes nog steeds.

In mijn spreekkamer staan twee hele kleine bokjes: één zwart en één wit bokje met een magneetje verscholen tussen hun hoorntjes. Als ik een kindje op zijn gemak wilde stellen, zette ik het zwarte bokje neer. Het witte bokje liet ik langzaam op het zwarte bokje toekomen, terwijl ik met een zwak bokkenstemmetje vroeg: 'Mag ik met je spelen?' En dan ineens, schoof het zwarte bokje met een noodgang naar het witte en kletsten de twee kopjes tegen elkaar.

Als zo'n kindje na een of twee maanden weer terugkwam, riep het al bij de deur: 'Waar zijn de bokjes?' Ik vraag mezelf wel eens af hoeveel ze aan de genezing hebben bijgedragen, want gelukkig zit het leven lang niet zo logisch in elkaar als we denken.

Kinesiologie

Voor ik echt begin, moet ik u iets vertellen over een belangrijk diagnostisch hulpmiddel.

Ik zat eens tijdens een medische bijeenkomst op een diner naast een man die tegen me zei: 'Strek uw arm eens uit'

Ik voldeed aan zijn verzoek.

Hij zei: 'Houd me tegen' en trachtte mijn arm naar beneden te drukken. Ik won.

Toen zei hij: 'Nog een keer' en mijn arm viel al onder lichte druk naar beneden.

'Wat doet u daar nou?' vroeg ik wantrouwig. Was de man een hypnotiseur?

'U kan niet tegen oude Franse kaas' antwoordde hij. Hij begon me nu echt te irriteren en ik zei: 'Dat weet ik maar hoe weet u dat?'

'Ik hield net een stuk oude kaas tegen uw rug.'

Hij liet me een stuk blauwe kaas zien dat op tafel had gelegen en dat ik zorgvuldig had vermeden omdat het me jeuk geeft.

Dat was mijn introductie tot de kinesiologie of: *Touch for health*. Het werd een van mijn beste, meest tijdbesparende en goedkoopste diagnostische methoden.

21

Marietje

Een moeder komt met de driejarige Marietje op spreekuur omdat ze chronisch verkouden is. Het meisje heeft kleine, lichtblauw verkleurde wallen onder haar oogjes, een van de meest zekere tekenen van een koemelkovergevoeligheid.

Aangezien Marietje nog te jong is om haar zelf te testen, neem ik haar moeder als tussenpersoon. Ik test eerst de kracht van één arm. Als die goed is, geef ik haar wat koemelk onder de tong en test haar opnieuw. Als ze sterk blijft testen – waaruit blijkt dat zij niet overgevoelig is voor melk – vraag ik haar de andere hand op het hoofd van Marietje te houden en test opnieuw. Meteen wordt ze net zo slap als ik van blauwe kaas; dit werkt voor de moeder zeer overtuigend.

Als een moeder zelf overgevoelig is voor koemelk, neem ik mijn vrouw als tussenpersoon. Die is erg goed. Vanaf ongeveer vijf jaar oud, kunnen kinderen zelf getest worden.

Er zitten twee addertjes onder het gras bij de kinesiologische test. Als de arts al een oorzaak gevonden denkt te hebben, zoals ik in dit geval: 'O, een melkintolerantie', moet hij uitkijken, dat hij niet onbewust harder gaat drukken om zijn gelijk te bewijzen. Ik heb mezelf goed moeten trainen om tijdens de test volstrekt neutraal te zijn.

Het tweede is: neem nooit de vader als tussenpersoon. Als men daar armpje mee gaat drukken, wordt de macho in hem wakker en wordt het een competitie. Maar als er vervolgens iets wordt getest

waar het kleintje niet tegen kan, verliest de vader onverwacht zijn kracht en verstuikt zijn schouder. Nadat mij zoiets twee maal was overkomen, waren vaders verder taboe.

Hoe werkt zoiets?

Ons lichaam is ongelofelijk wijs. De oude Egyptenaren wisten dat al; zij dachten dat er een klein mannetje in het hoofd zat, de Ka, dat zich midden achter het voorhoofd bevond en dat alles van het lichaam wist. Eigenlijk vraagt men tijdens een kinesiologicalisch onderzoek aan de wijsheid van het lichaam om raad. Wie zich bescheiden opstelt, krijgt de meest verbluffende antwoorden.

22

Hoe moet ik me dat als nuchtere en orthodox getrainde arts voorstellen?

Ik zie het zo: een groot gedeelte van alle reacties en processen in ons lichaam verloopt via elektrische impulsen. Als men een eetwaar onder de tong brengt, waar het lichaam niet tegen kan, wordt het alarmsignaal gegeven: 'Vijand binnen de poort.' Ogenblikkelijk wordt er energie uit spieren gehaald en naar de spijsvertering gedirigeerd, waardoor de geteste spier zwak wordt. Daarbij moeten we bedenken dat mensen die elkaar aanraken een elektrische eenheid maken. Vandaar het succes met de tussenpersoon.

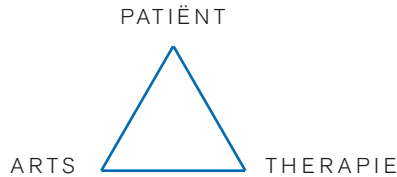
Hoe het ook zij, de kinesiologicalische uitgangspunten werden ontwikkeld door de Amerikaanse chiropractor George Goodheart (1918-2008). Zijn leerling John Thie (1933-2005) ontwikkelde daaruit de *Touch for Health* in de jaren zeventig van de vorige eeuw. Inmiddels is de techniek zo geliefd onder zowel reguliere artsen als leken dat hij in meer dan honderd landen wordt toegepast en onderwezen.

Enige uitleg vooraf

Het boek dat voor u ligt, bestaat uit twee delen.

Enerzijds beschrijf ik de ontwikkeling van een kindje van de conceptie tot en met het zesde levensjaar. Anderzijds geef ik u een overzicht van ziektegeschiedenissen uit mijn praktijk. U krijgt verhalen te horen over mijn patiëntjes; hoe ik diagnose stel en vervolgens behandel.

Het medische vak berust op een gelijkzijdige driehoek.

Elke behandeling vormt dan ook een verhaal met drie componenten.

Dit boek berust op anekdotes. Het hele menselijke leven is immers een aaneenschakeling van verhalen. Neem het verhaal uit een mens weg en u houdt een overledene over. Als we de anekdote niet in ere herstellen, blijven we ronddraaien in de materialistische doodlopende weg waar een belangrijk deel van ons mooie medische vak zich heden in bevindt.

23

Ik begin met u een inzicht te geven in de behandeling van huidaandoeningen. Het aantal kindereczemen is de laatste tientallen jaren een van de grootste klachten op mijn spreekuur geweest, en ik vermoed dat dit overeenkomt met de algemene werkelijkheid. Vervolgens geef ik u nog twee voorbeelden van zeer veel voorkomende aandoeningen uit onze tijd: spijsverteringsklachten en aandoeningen van het centrale zenuwstelsel. Deze eerste drie hoofdstukken geven u een algemene indruk van waar een arts in de twintigste en eenentwintigste eeuw mee te maken heeft.

Hierna geef ik u wat rust van alle zieke kinderen, en neem ik het verhaal met u door van vlak voor de conceptie tot vlak voor de geboorte van een kind. Waarom ga ik in op deze periode? Het arriveren van een kindje op aarde is een geweldig belangrijke periode die het hele verdere leven kan beïnvloeden.

Als u wat bent uitgerust, neem ik u weer mee naar het spreekuur om u opnieuw twee reeksen van veel voorkomende ziekten van onze tijd te tonen: aandoeningen van de ademwegen en vermoeidheid.

Daarna neem ik de ontwikkeling van het kind weer op en bespreek ik de geboorte en de babytijd die, onder meer door de enorm toegenomen invloed van medici, heel anders zijn dan vroeger. Als we zover zijn gekomen, zal ik voorzichtig trachten wat conclusies te trekken: u heeft dan een fiks overzicht achter de kiezen van veel

voorkomende aandoeningen en hun verband met de omgevingsfactoren die op het kind inwerken.

Vervolgens behandel ik de peutertijd, de kleutertijd en het zesde en zevende jaar – elk een aparte periode, al liggen de grenzen ervan niet haarscherp vast.

Dan heb ik een hoofdstuk toegevoegd dat een beetje gewaagd is. Er zijn in de loop van de geschiedenis, in verschillende cultuurperiodes, nogal wat modellen ontwikkeld hoe de mens exact in elkaar zit – de indeling ‘geest-ziel-lichaam’ is daarvan de bekendste. Ik heb in dit hoofdstuk een soort composietstructuur gegeven, die veel van wat de grootste denkers uit het verleden hebben opgeschreven, samenvat in één overzichtelijk schema. Een soort historisch boeket.

Tenslotte tracht ik tot een eindconclusie te komen.

Ik vraag u vooral zelf mee te denken, op iedere bladzijde, want in het opbouwen van de gezondheid van een kind, zijn therapeuten en ouders gelijkwaardige partners.

Ik wens u veel leesplezier toe.

HOOFDSTUK I – Huidaandoeningen

25

Laat me meteen een beperking maken. Ik heb het *niet* over huidkanker als melanomen en basaliomen of over aangeboren aandoeningen als psoriasis; of over acute infecties zoals steenpuisten, erysipelas of, impetigo want die acute aandoeningen behoren bij de huisarts.

Ik zal het hebben over die vervelende, soms nattende, soms droge eczemen, die vaak heftig jeuken, zelfs al baby's aantasten en die de reden zijn van veel slapeloosheid in gezinnen.

DAUWWORM

We hebben altijd de zogenaamde 'dauwworm' gekend, een volksuitdrukking die u vergeefs in een medisch handboek zult zoeken, en die verzamelnaam is van jeukende huiduitslagen van niet infectieuze oorsprong bij kinderen. De uitslag wordt 'dauwworm' genoemd, omdat hij vaak vochtig (dauw) is en zich cirkelvormig (worm) openbaart. Dauwworm is niet besmettelijk.

De aandoening kwam al regelmatig in allergische families voor. Toch heb ik hem in de loop van mijn 54 jaar lange praktijk zien toenemen, zodat hij in mijn kaartsysteem de meest voorkomende reden is van ouders om me te bezoeken. De laatste twintig jaar ritselde het ervan en aangezien ik het de lastigste en meest hardnekkige van de aandoeningen vond om te behandelen, zonk het hart me wel eens in de schoenen als er weer zo'n zielenpietje vol rode plekken en krab-effecten werd binnengebracht.

De klinische benadering van deze aandoening is grotendeels van buitenaf en bestaat voor een belangrijk deel uit zalven, die het in de vorige eeuw als echt wondermiddel aangeprezen cortison bevatten.